

שבר לאותן שאיכן ככי שליפות לעשות" קכין או בהובהה שהגביה שלשה קנה דכק פועל הר ככק בעה"ב והוי כאילו הוא טוביה שכקו וכן בקוקה היי כאילו כעשה תיקון להבית ע"י כקו ובמשיכה אם משך לרשות דבעה"ב מהכי דהיי בנסשך ע"י כקו של בעה"ב דכק פועל ככקו אבל אם משכה פועל לרשות עלפו לא מהני דרשות פועל שאיכו בר שליקות אינו כרשת בעה"ב וכן בהגבהה דאם הגביה קות משלשה לא קנה דאינו קוכה רק משעם ידו וידו לא הוי רק משעם קלירו הול מקר האיכו קוכה רק משעם ידו וידו לא הוי רק משעם קלירו הוא דקר ההלכת לא קנה דאינו וולא היה לו לשלק אלא עם בן דעת. ודוקא בפוכדיו הוא דקייב הואיל ונשאר בידו ולריך להקוירה לאב והחיםר והשם שבמד ביד הקטן של קבלו הבעה"ב לגל על הכלוקית פטור אף שלקקו לפדוד הקטן של פרורי הן שלא קלא והצעה"ב אל על הכלוקית פטור אף שלקקו לפדוד בה להקטן דאבידה מדעת היא וה"ה אם הקזיר הפוכדיון ביד הקטן היה מעור (סש"ע): (ז) ומדד לאקרים. דשאל שלא מדעת גולן הוא וחייב להקזירה דעשה גולן וחייב על הלוקית אף שפירש: [סעיף ב"] (ט) שלקהו לי ביד כ". קרל בזה דאפי לא אחר של לי ע"י הי די"ל שלא היה יודע אם הוא קטן השלים הוא לא אחר של לי ע"י הי די"ל שלא היה יודע אם הוא קטן השלים הוא ליון מי מאמרו (סש"ע): (סעיף ה") (ז) בעל השליפות. ואפי השלים רו לה להשלים היא קטן השלים הוא ליו לוה להשלים אם מסוכו (ש"ד) ודוקא בהודיע בתבואל בעל כוא דע במופום אם הוא לא מיון דוך לא לדעת החולקים שם וסוברים דשייב משום דכבד בעום הואיל ולא כיון די בעובו אפשרים כאן הואיל ולא כוץ דק במסום:

קף מה דמספי פועל במליאה וכן מליאת עבדו ככעפי דמבואר בבית דסוא של סחדון קשה דמהית יהיה מועיל ולח יהח אלא עבד כנערי דידו כיד בעהיב והא מצואר בגיעין דף כיא ודף עים דאם כחן גע ביד עבדה דלא מהני רק בכשית משים דהר חלר מהלכת אלמא דעבד לא הרי רק כמו חלר וכשהוא מהלך לא הכה דחלה מהלכת לא קנה א"ב מה"ת יחיה מועיל פועל גבי סגבהת חליאה כיון דשליחות לא מהכי במליאה רק מטעם פועל ומטעם דידו כיד בעה"ב וכיון דפועל אין לו רק דין חלר וכשהוא מהלך לא קכה מה"ח יקכה בחליאה. אחיכ בא לידי סי מחכה אסרים שחיבר גאון קדמון שעמד גייכ בהי מכיכה סיי נדיו בסשק זה אי מהכי הגבהה ומסיכה עדי סועלים עכרים וכתב דלא מהכי מעעם הכיל דאף דיד פועל כיד בעה"ב לא מהכי מעעם דהר כחלר מהלכח מהא דגיעין הכיל וכייב בהי שלוחין סי ייא בשם סרשב"א והריעב"א דפועל לא עדיף מעבד כמערי ולא שת לצו להא שהקשיתי מהם דב"מ דף יי דאים אמאי מהכי במליאה הגבהת הסועל הא חלר מהלכת סוא והוא חמוה בעיכי עוד כתב שם ללדד בפועל דכי אימעיע גוי משליחות סייכו בחידי דבעי שליחות ואם עשהו שלא מדעת בעהיב אין מעשיו כלום אבל בחידי דלא בעיק שליחות כגון ווי שאור לעכרים לעשות וועקה ועשה מה שעשה עשה נרים ולא ידדתי כוונתו דמאי שייכות הוא לכאן לעישה קרין

ששיכם והגבהה ע"י פיעל הא בקכן מידי דבעי שליחית הוא ואם עשאו שלא מדעת בעלים אין מעשיו כלום ואיכ מהית יהיה מועיל פיעל עכוים . לכן מלפעריד לחלק דהנה בקכין הגבהה יש שכי ענייכי קכין אי כשהוא בידו קנה אפיי לא הגביה כלל כוויש החוסי בביק ףע דיה אלא דלא גרע ידו מחליכו (ועייל סי קצים אוה שחווחתי על הסוריע שם) ויש עוד קרן כשחוגבה ווכחו אפילו לא כעלו בידו כלל כוריש החוסי בביק דף עי בדיה הואיל ויכול (ועיק בסיי קליים מיש בזה). ולפיין איש דבגיעין טיים כיון דלא מהכי הגבהה בגע כשלא כעלה בידה דבגע ידה דוקא בעיכן משיה ביד עבדה לא מהכי כיון שהוא הלר מסלכת דהא ידה גופיה כי התוסי בציוו דף עי בדיה ספינה דהוא וועעם דליה חלר מהלכת כיון דמינה נומים לה עם גופה וכיון דעבדה מהלכ מונש הוא לא קכי אבל בקרון דסגי ג"כ בהוגבה מכחו ולא בעיכן ידו דוקא דהא אפ"י עורף אקן והאפרוחים מגביהין את עלמן כמ"ש החום׳ בב"ק דף ל"ם בדיים והכייו דאדיי אדויי עיש אלמא דאפיי היה רק גורם שיהיו מוגבהין קכם איכ הייל אם ליום לפועלים להגביהן אין לך גורם גדול שיהיו מוגבהין מה כיון דיד וכח פועל כיד וכח בעה"ב ואה"יל אם לא הגביה הפועל המליאה רק שכעול בידו המליאה והחזיקו סצוך לארץ ולא הגביה שלשה דאין שם קרין רק מסעם יד לא קנה הבעה"ב כיון דיד סועל הוי חלר מהלכת דהא אסיי בידה ממש בעיכן טעם לומר דל"ה חלר מהלכת וחוא משום דמינה נייחא וממטי לה עם גופה וכיון דביד סועל ליש סברא זו לא קני הבעה"ב משום יד סועל אבל כשליוה לסיעל להגביה ג' שקנה מעעם שגרם שיהיה מוגבה אין הסרש בין גורם בכחו או בכח פועל דיד וכח פועל כיד וכח בעה"ב ד<u>ור וכן בקלין משיכה כ</u>יון דאסי קורא לה והיא באה לנשוחו מהכי אלמא כל שנמשך לנשוחו עדי גרותו מהכי היה כשליוה לפועל למושכו לנשוחו מהכי דאין לך גורם גדול מה ואפי הפועל אינו בר שליחותי וגדולה מזו כראם דאפי שיפה כלב על הבהמה לנקשה לרשותו דמהכי כמו קורא לה והיא באה דהרי ב"כ גורם להמשיכה אמכם אם פועל עכרים משכו לרשות עלמו אפיי עשאו שליח לא מהכי כיון דאין שליחות לעכוים ולא מליכו לק דיד סועל כיד בעה"ב אבל רשות סועל לא הוי כרשות בעה"ב ואין כאן משיכה כלל וכן משיכה בסימעא לא מהני ע"י עכרים דסימטא הטעם דרשותו של העומד שם הוא כמים החוםי קידושין דיה ומשיכה לרשות עבוים הפועל לא מהכי כמשיל ואם אמר לשליח עבוים שאיכו פועל שימשוך לרשות בעה"ב כראה דלא מהכי כיון דאין שליחות לעוכרים ולא סוי יד עכו"ם כיד בעה"ב ולא חוי הבעה"ב גורם במשיכה זו כלל ול"ד ג"כ למשפה כלבו בבהמה שהבוא לרשותו דעכויים אדעתא דכסשיה עביד ולא הוי הבעה"ב גורם במשיכה זו כלל וכן כ"ל בחזקה דאם כעל גדר ע"י פועל עכויים דמהכי כיון דאפיי לקח או הכיח אבן מרחוק וחיה גורם לחיקון העדה קנה אייכ היה בפועל עכרים וכייכ בחעוי רעדים בחי חיימ סיי שע"ו דחפירה ע"י פועלים מהכי וכן מוכח מהרא"ש בב"ב די כ"ב שהוכיח דחוקה דנעילה לא הוי חיקון מכעל מגיעין ע"ז דאמר חיזיל וחיקון מכעל לא החירו בשבת אפ" ע"י אמירה לככרי וכוי ע"ש ווזה מוכח דחוקה דחיקון מכעל מהכי ע"י ככרי רק שלא התירוהו בשבת ואף דבקרין בעי כווכה לשם קרין מימ כווכת פועל ככווכת בעה"ב דהפועל כבעה"ב דמי לגמרי רק דיד פועל לא מהכי מטעם דהוי חלר מהלכת וכראה דבחזקה מהכי ע"י פועלים אף שהפועלים לא כחכווכו לזכות כיק שהבעה"ב התכווין לזכות כיון דבגרוותו התקן השדה הרי כאילו החזיק בעלווו דווייל אם חשר ע"י שורו או ע"י פועלו דווה שחשר פועלו ע"י קולו וליוויו היי כאילו חדש שורו נייש קולו וכיון שהוא נחכווין לזכות ע"י הסועלים מהכי והא דבסיי עריה סעיף כיא בסמיע סיק כיו לקב דכשאין דעת טועלים לקכוח דלא קנה שם מיירי דגם הוא לא נתכווין לזכות בעלים ע"י הגבהת הסועלים רק שא"ל סחם לבנות בעלים של גר סחם רק דכשבונה בעלווו ל"ל דמיירי שאוור בפיי שח"ר לזכוח רק בבכין דבסחם כיון שבכה בידיו ידו קוכה לו אפיי שלא מדעת קכין משא"כ ע"י פועלים אפיי בסחם לא קדה עד שימכווין לקכוח בליוויו ע"י הגבהת פועלים (וורש בספר מחכה אפרים לחלק באיכו מחכווין לדעת אחרת מקכה או לא מבואר אלליכו במקום אחר). ביולא לכו מזה דהגבהה אי משיכה וחזקה ושאר קרייכים שכעשו ע"י פועלים ככרים מהכי כווו שעשה בעלמו אבל ע"י שלוחים ככרים לא מהכי וע"י פועלים מהכי אם כתכווין בעלמו לקנות ע"י הקרין שעושין הפועלים אף שלא נתכווכו הפועלים אמנם כשהפועל קונה מעעם יד לא קנה הגעס"ב וגם לא מהכי משיכת פועלים רק כשמושכין לרשות בעה"ב אצל כשמושך לרשות השליח וכן כשמושך בסימטא לא מהכי ע"י סועלים כשאיק בכי שליחות וע"י בר שליחות זכה בכה"ג ואין להקשות הא מצואר בירושלווי ר״פ האומר דבמחנה לא מהכי שליח לקבלה דבממון בעיק שליחות של בעל הממון דוקא וכ״כ הכ״י בשם הרץ בב״מ במשנה דראה אותן רלין ומשמע דלא ווהכי וושיכה של שליח הווקצל שעשאו לקצלה וווסים יהיה ווהר בשליח של הלוקח שוושך כראה דשאר לוקח שעשאו שליח על וווחים יהיה ווהר כאלו ווכר בידו שיהיי השליח בעל התחון וכיון שדעתו לחקמיי לבעה"עו והלוקח עשאו לשלים שיהי הוא הבעיד כאלו הוא הקוכה בעלווו וקוכה עדי משיכתו וושאיכ במחכם שעושם אותו שליח על ממון חבירו משיה בעיק שיאמר לו הסוחן כשמוסר בידו שיסיי שלוחו של בעהימ . ולפיז כיל שלא כדברי השיך בסיי קיה סיק אי שכי דבחוסם לבע"ח בווקום שחב לאחרים ווהרי ע"י שליח בשכר וועעם פועל ועורים שם בסחירת דבריו ולפע"ש כאן ג"ב נסחר דבריו דלא ווהרי וושיכת פועל רק כשוושכו לרשות בעה"ב אבל לרשותו של פועל או בסיונטא לא ווהרי בווקום שאין צו דין שליחות ואם וושכו לרשות הבעים ודאי ווהרי דאפי אם בא מעלמו לרשות הבע"ח הוי חסיקה וקרץ הגבהה שמוגבה מכחו כראה דלא מהכי בחופה לבע"ח כי מעולה לא שמענו רק חופה לבע"ח דהייכו שהגיע לרשותו כבר וה"ה משיכה דהוי כחופם לרשותו אבל קרן הגבהה שיהי מועיל מה שהוגבה מכחו לא שמעכו שיהיי מועיל. (עוד ראיתי בספר מחנה אפרים סיי של מהי שלוחין ראיי דפועליי מהכי שירושלמי דפאה בקלרוהו כותים פעורה משום קלירך ולא קליר כותיים ואם קלרוהו פועלים כותיים חייצת וכיי עיש וסוא תווום לפענ"ד דשם לא ווועטיכן קליר כוחיים רק כשקלרוהו לעלוון אבל כשקלרוהו ללורך צעה"ב אפיי בחכם חייבת ועי בב"ע ובחי"ע שם) : 🗅 ואם פיי ואמר. כלפענייד דהרמייא קילר במקום שהייל להאריך והיי לו לבאר דבנטלו למוד בה לאחרים דחייב על הללוחית אפיי פירש דהא בשיים בבייב די שיכ מוקי שלוגחא דריי ורבק בנעלו למוד בה לאחרים ושליגי בשואל שימ אי שואל הרי או גזלן הוי וריי דפוער סיל דשואל הרי אלמא דאי היי סיל דגזלן היי סיי סייב אף דר״י סובר דלשדורי שדרה וכ״כ שם הרווב״ן בחידושיו שם בהדיא דלוואן דסיל דששיוו גולן הוי סיי חייב דאף אי אווריטן דלשדורי שדרה וליכ לדידן דסייל דגזלן הוי חייב בנטלו למוד בה לאחרים אף דפיי שלח לי עם הקטן:

הירושים משפט הכדגים

הרכות מקח וממכר סיי קפט קצ

משפט האורים כיאירים

לפטיף א') (א) אלא לריכין לחזור ולהקנות. מי' המש"ע דאם ראינן הכם עד אין (א) אלא לריכין לחזור ולהקנות. מי' המש"ע דאם ראינן קנה משקנו ביור ומקלו ול"ז בקנין נתבמל עד שיחור שיחור שיחור שיחור שיחור שיחור אין ואינה מדלובן וכן הדין בשכירות:

שיקוור שמעון ויקכה מראובן וכן הדין בשכירות:
[סעיף ב'] (א) וכחן לו כסף. ואם כחן לו ממרכי שיש לו על תקרים
בעד כסף קבי דאפי בקדושין כה"ג מקודשת כיון דא"י למפול וכהב
בעמרת לבי דלריך הלוקק לשאול להקייב תקלה אם יקבל מפכי שהא תקרה
מרלות שלא להכות שט"ק בלתי ידיעת הבע"ד אבל אם כתן לו שט"ק שככתב ענ